

Veselú
samovraždu
a
šťastný
nový rok!

SOPHIE DE VILLENOSY

motto

Veselú samovraždu a šťastný nový rok!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

Sophie De Villenoisy

Veselú samovraždu a šťastný nový rok! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

motto

*Veselú
samovraždu
a
šťastný
nový rok!*

SOPHIE DE VILLENOSY

motto

© Éditions Denoël, 2016

Published by arrangement with Lester Literary Agency

Translation © Oľga Hirnerová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0179-2

ISBN e-knihy 978-80-566-0239-3 (1. zverejnenie, 2017)

*Matthieuovi, ktorý vie.
Angusovi a Chine, našim dvom zázrakom,
Valérii, ktorá sa nespozná,
Marii, mojej oblúbenej mažoretke,
ktorá ma vo všetkom podporuje.
Hervému, môjmu zosnulému bratovi, ktorý ma nikdy
neopustil.
A napokon Tatiane de Rosnay,
dobrej vôle tejto knihy.*

*Neznámemu z nábrežia Seiny,
bez ktorého by som nikdy nenabrala odvahu
vrhnúť sa do vody.
Patri mu vďaka.*

Otec zomrel na svitaní. Keď mi zazvonil telefón, hneď som vedela, že volajú z nemocnice, ale neodvážila som sa zdvihnúť slúchadlo. Vlastne načo? Vedela som, čo mi povedia. „Váš otec dnes ráno umrel, odišiel, ne-trpel.“ A tak som sa stala sirotou. Štyridsaťpäťročná sirota skutočne nevzbudzuje ľútosť. Ale prázdnotu cíti rovnako. Lenže v takomto veku si ma nik nebude chcieť adoptovať. Na to som už preexpirovaná, pristará. Pristará na rodenie detí a pristará na to, aby som si získala muža, tak o mne povedia.

Ak by som mala zmeniť svoj status na facebooku, uviedla by som, že odteraz som dievča nikoho. Vlastne ani žena, ani matka kohokoľvek. Som akurát tak ja. Lenže kto to je „ja“?

Kto si, Sylvie Chabertová?

Citovo založené dievča, to teda iste. V pohrebnej službe som sa dokonale držala. Neprestajne som plakala, jachtala a vypúšťala bubliny z nosa. Chlap na mňa hľadel, v malých okuliároch a tmavom služobnom obleku pôsobil veľmi úctyhodne a nedával nič najavo. Preňho to bol vydarený deň. Pre otca som musela zakúpiť nové miesto, pretože matkino bolo plné. A k tomu som žiadala ďalšie.

– Keď už sme pri tom, dajte tam ešte jedno pre mňa.

Jeho profesionalizmus tu dostal jemnú trhlinu.

– Nepozerajte tak na mňa, – povedala som mu, – nemám muža, nemám deti, nemám nikoho. Som sama na to, aby som sa postarala o svoju posmrtnú budúcnosť.

– Nehovorte tak, slečna, ešte ste mladá, život je plný prekvapení.

– Neunúvajte sa, – odpovedala som mu, čistiac si nos, – ak som si nikoho nenabalila ako dvadsaťročná, v štyridsaťpäťke či šesťdesiatke sa to nerobí.

Nepovedal ani slovo. Ako tu nevysloviť sústrasť?

Potom som vybrala z kabelky šekovú knižku. Prvý raz v živote som si venovala taký drahý darček. Iní si doprajú šperky, dovolenky na ostrovoch alebo okružnú plavbu, a ja – pohrebné miesto. Zosobnený darček, ibaže mu chýba pekný obal.

Vyšla som ustatá, zničená a ľahšia o takmer štyritisíc eur! Cena za útulok meter osemdesiat pod zemou s panoramatickým výhľadom na červíky. Radšej som si mala dožiť plavbu na výletnej lodi Costa, ktorú by

som s trochou šťastia ukončila ako utopenec niekde pri Sicílii. To by bolo sympatickejšie. Lenže na také niečo ja nemám šťastie ani šmrnc.

Mimochodom, vyzerám doslova nijako. V zrkadle vidím ženu s hustými hnedými a ako srst' suchými vlasmi. Mám takú hrivu, že by si s ňou neporadila ani rakovina. Mojím nešťastím je, že som sa narodila ako hnedovláska, plochá a nahrbená, v časoch, keď sa mužom páčia plnšie blondínky s veľkými prsami. Som odsúdená. Odsúdená, že nikdy nebudem príťažlivá. Nie som ani dosť škaredá, aby som vzbudzovala ľútosť, ani dosť chutná, aby som vyvolávala túžbu. Som prostredná, nevýrazná, priehľadná, pološpata, poločosi, hocičo, len nie vzrušujúca.

Všetko ma bolelo, bola som dolámaná ako bicykel, ktorý zrazilo smetiarske auto. Posledné týždne boli mimoriadne náročné, ustavične som chodila sem a tam medzi úradom a nemocnicou. Striedavo po sivom kovrele a dezinfikovanom linoleu. Teraz sa to skončilo. Otca už niet. Môžem sa vrátiť k svojmu zvyčajnému životu, ako vravia moji priatelia. Návrat domov, televízny podnos, na večeru suši, potom šalát alebo polievka, jogurt a do postele!

O čom teraz budem rozprávať? Celkom mi pristala úloha oddanej dcéry, sprevádzajúcej vlastného otca dlhou chorobou. Dávalo to môjmu životu zmysel. Bolo to patetické, ale zároveň aj trochu „obdivuhodné“. Otcovi som bola oddaná telom aj dušou. Ľudia okolo mňa si robili starosti o moje zdravie, vyčerpanosť.

„Oddýchneš si vôbec aspoň chvíľku? Šetri sa, myslí sem-tam aj na seba, nedaj sa celkom pohltiť starosťami o svojho otca.“

Dnes som akurát tak slobodná žena, dosť nezaujíma, v prechode, ktorá ani svoje telo, ani dušu nikomu neoddáva. Kto sa ma opýta: „Zasúložíš si vôbec? Pôžitok je dôležitý, nesmieš sa dusiť samotou.“

Cítila som sa veľmi opustená, sama a nepochopená. A škaredá.

– Čo keby si si zohnala nejakého psíka? – navrhla mi Véronique. – Psík je oddaný a znamená hmatateľnú prítomnosť.

A prečo nie potkana? Aj v ňom je oddanosť a ozajstná prítomnosť. Čokoľvek živé by v mojom prípade znamenalo prítomnosť.

– Mohla by si skúsiť adopciu. Čo tak malého černoška? V súvislosti s rozšíreným aidsom už tak veľmi nenástoja na úplnej rodine. Zamestnal by ťa a priviedol na iné myšlienky.

– A znamenal by prítomnosť, – dodala som. Ale už sa nechýtila.

Véronique ma vie utíšiť, na to má talent. Zbožňujem ju, ale stačí mi niekoľko hodín v jej spoločnosti a najradšej by som sa hodila pod vlak. Čo by, medzi nami, nebolo až také absurdné. Čoraz častejšie na to myslievam. Sedí mi to kdesi vzadu v hlave. Potešujúca myšlienka, teplúčka a upokojujúca. Niežeby som šialene túžila vrhnúť sa v metre pod vlak, na to nie som dosť odvážna, som veľmi chúlостivá. Okrem toho, pri

mojej večnej smole ešte by som to vedela aj prežiť!
A potom, vráť sa do svojho revíru bez nôh! Nikdy som
nemala a nemám bojovného ducha.

Ale ľahnúť si na posteľ po tom, ako prehltnem veľ-
kú dávku uspávacích tabletiiek... Prečo nie? Je to lá-
kové.

Niektoré dni mávam pocit, že som už mŕtva. Cí-
tim vnútornú prázdnotu. Mám telo, bijúce srdce, ale
duša mi odišla. Zhasila som svetlo alebo poistka vy-
skočila. Oči mi už nežiaria. Rak pustovník opustil svo-
ju ulitu. Je načase skončiť s tým predstieraním života.
Keď som sa dozvedela, že som zdedila päťstotisíc eur,
nijako to na mňa nezapôsobilo. Mimochodom, nie
je to celkom pravda. Ešte väčšmi to na mňa doľah-
lo. Tie peniaze predstavovali otcove celoživotné úspo-
ry, ale o akom živote je vlastne reč? Všetky tie cesty,
šťastné chvíle, ktoré si moji rodičia mohli dopriať na
slnku, v púšti, v Číne, Mongolsku, Tunisku, Chorvát-
sku, na vzducholodi, na chrbte ľavy alebo na snehu!
Tie gastronomické menu, kytice kvetov, víkendy na
vidieku alebo slávky na smotane, výborná pochúťka
v slnečnú nedeľu bez dôvodu, len tak, z náhleho popu-
du. Ale nie, otecko radšej hromadil deň za dňom, týž-
deň za týždňom, mesiac za mesiacom, rok za rokom.
Ako taký galejník, ktorý hromadí kamenie na svoju
hrbu. Môj otec hromadil groše. Ak mám byť úprimná
a povedať všetko do konca, ťažko sa mi dýchalo. Ne-
dalo mi radovať sa z nich, nedalo mi míňať ich. Vraví
sa, že peniaze nesmrdia, no nie je to pravda. Tie otcove

boli cítiť stuchlinou. Boli smutné a plesnivé. Človek pri nich nesníva, nie sú nositeľmi sľubov. Možno má Véronique pravdu, mala by som zájsť k psychológovi. Vyzerala, že ju ten nápad ohromne teší. Okrem toho, aspoň mi prestane večne posielat' oznamy o opustených psoch, ktoré sú jeden vychudnutejší a vyplžnutejší ako druhý. Akoby som aj bez nich nemala dosť vlastného trápenia.

Zobudila som sa do krásneho októbrového rána. Viem, že táto nedeľa bude takmer ako každá nedeľa – osamelá. Ľudia poväčšine mávajú, ako sa hovorí, „blues nedeľného večera“. Je im smutno, pretože ich víkend sa už končí. Radi by si naďalej hovelí v teplučku ako práve vyliahnuté kuriatka. Nebola im dosť želaná dávka bláznivého smiechu, rodinných prechádzok, láskaní pod perinou či popíjania s priateľmi. Ja sa zasa neviem dočkať, kedy už bude pondelok. Čo najskôr vystúpiť z ticha. Ale dnes je pekné počasie, slnečné dni nebývajú v Paríži časté, nuž sa napriek všetkému usmievam. Rozhodla som sa, že sa trocha prevetrám. Menšia prechádzka po nábreží a čo tak aj kino? Keď človek žije sám, je dôležité, aby si urobil program, nech by už bol akokoľvek banálny. Rozhodla som sa, že cestou si

kúpim rožok, nechcem byť smiešna, ak budem klásť do umývačky riadu jeden hrnček a jeden tanierik. Aby som ju spustila, potrebujem aspoň týždeň, kým ju naplním. A aj vtedy podvádzam, lebo ju zapínam napoly prázdnu.

Chvíľu som sa túlala pozdĺž kanála medzi zvedavcami a zaháľajúcimi mamičkami so spiacim drobízgom, zakutaným v hlbokých kočíkoch. Na nábreží Seiny nebolo veľa ľudí. Postála som tam pár minút a užívala som si slnečné lúče. Trocha terapie svetlom mi nemôže uškodiť, veď aj tak som musela nejako vyčerpať voľný čas. Odrazu som začula krik akejsi ženy, ktorá pritom ukazovala prstom na kanál. Nepochybne to bola nejaká hysterka, ktorá stratila mobil. Lenže podľa jej kriku som pochopila, že to bude niečo vážnejšie. A vtedy som uprostred kanála zbadala tmavú siluetu. Nehybné telo plávajúce tvárou nadol. Pripomínalo peň unášaný prúdom, ibaže to bol človek. Niektorí okolostojaci sa splašili ako sliepky. Mladá žena revala do vetra. Okolo nej sa utvorila malá skupinka. Videla som, že žena má v ruke telefón. K jej kriku sa pridali ďalší. Aj ja som chcela začať kričať, ale z úst mi nevyšiel nijaký zvuk. Hlasivky som mala stiahnuté. Ústa mi ostali naširoko otvorené ako rybe v guľovom akváriu. Nevedela som sa pohnúť. Cítila som silné vnútorné napätie. Srdce mi prudko bilo, nebola som schopná pohybu. Akoby som bola pod narkózou. Lenže telo v kanáli bolo ozajstné. Fascinovala ma tá nehybná silueta, ten ľudský drúčik. Vyzeral dokonale

pokojný, takmer zmierený. Odrazu sa dievča bez varovania vrhlo do vody. Plávalo až ku chlapovi, dosiahlo ho na šesť záberov. Obrátilo ho, chlap nereagoval. Je mŕtvy? Pristúpila som k malej skupinke. Akýsi muž telo zachytil a vytiahol ho na breh. Vytiahol aj tú dievčinu. Videla som, ako sa v mokrých šatách celá trasie. Bezmyšlienkovite som sa k nej priblížila a hlúpo som sa spýtala:

– Vy ste záchranárka?

– Nie, ani náhodou, – odvetila cvakajúc zubami.

– Dokonca som to robila po prvý raz!

Vyzerala, že ju to celé prekvapilo. Chlap ležal na zemi, v rytme energetickej masáže vykašľoval vodu a pomaly sa preberal.

V tej chvíli malá skupinka ľudí začala spontánne tliekať mladej žene. „Bravo, bravo, madam! Šťastie, že ste tu boli!“ Všetci radostne oslavovali víťazstvo života. Bez zásahu tej ženy by bol chlap už mŕtvy, a to celkom blízko, len na šesť záberov od nás. Hlboko pod vplyvom tejto udalosti som si uvedomila, že som jediný človek, ktorý by najradšej zatlieskal utopencovi. Závidela som mu, že mal odvahu skočiť. Aj ja chcem zomrieť, tak ako on. Bolo to odhalenie, samozrejmosť, úľava. Chcem zomrieť. Naozaj. Nie o päť či desať rokov, ale teraz. Ohlúpnutá a grogy som sa pobrala domov. V hlave mi vrelo. Áno, chcem zomrieť, áno, urobím to, lenže sa o tom potrebujem s niekým porozprávať. S Véronique nie, pretože moja túžba po samovražde by sa ľahko mohla zmeniť na túžbu po vražde.

Je moja najbližšia priateľka a neviem, komu inému by som sa s tým mohla zveriť. Túžim zomrieť, ale aby sa mi uľavilo, musím o tom hovoriť. Musím nájsť chápavé ucho, lebo celá moja bytosť kričí, že je to správne rozhodnutie.

Keď som prišla domov, vytiahla som Zlaté stránky. Ako sa hľadá psychológ? Čo bude lepšie v mojom prípade? Psychológ? Psychoterapeut? Psychiater? Psychoanalytik? Odborník na správanie? Ach nie, to je pre psy. Objavila som celú škálu terapií, nevedela som si vybrať. Rozhodla som sa, že si vyberiem podľa mena a adresy. Ženy vynechám. Uzrozumená s tým, že pôjde o rozhovory zoči-voči, budem ich radšej tráviť v mužskej spoločnosti. Jeden býval neďaleko môjho domu. Franck Marchand. Franck, to neznalo najhoršie, Franck. Keď som bola malé dievčatko, bola som zamilovaná do istého Francka. Bude to teda Francky!

– Sylvie, čo môžem pre vás urobiť?

Franck mi pozeral rovno do tváre, nohy v čiernych texaskách mal skrížené. Videla som, ako sa mu pod mierne obtiahnutým pulóvrcom črtajú svaly. Iste je pyšný na svoje telo. A veru aj môže byť. Na chlapa v jeho veku mal husté vlasy. Je pravda, že v našich časoch je vlasatý chlap vzácny tovar. Ba dokonca vymierajúci druh. Bola som hrdá, že môj terapeut má hodvábne vlasy. Vidieť, že si ich pestuje. Dúfam, že sa o mňa bude starať rovnako ako o ne. Okuliare v korytnačom ráme mu pridávali na dôveryhodnosti. Boli akousi hradbou medzi jeho sexepílom a mnou. Lahnúť si po jeho boku bolo celkom príjemné. Presnejšie na pohovku.

– Úprimne? Veľa toho nebude.